

CHRISTER FRIMAN

ZOMBIE ZACK

TILL ATTACK

Illustrerad av Lucas Svedberg

Lindskog & Ullförlag

Lindskog Förlag
www.lindskogforlag.se
Stockholm 2017

© Text: Christer Friman 2017
© Illustrationer: Lucas Svedberg 2017
Grafisk form: Lennart Lindskog

Första upplagan, första tryckningen
Tryckt i Riga 2017

ISBN 978-91-85311-17-0

I

KARANTÄNKUNGEN

– Tråkigt! Det är så tråkigt. Alltid!

Det hade gått hela fyra timmar sedan Fabians pappa stängt ner datorn. I något som Fabian ville kalla för onödigt utnyttjande av vuxenhet. Vuxna personer och deras dumma regler. Två ynka svordomar. Svordomar som egentligen inte borde räknas som svordomar. Smack! Så var man bosatt i pappas cool down-fängelse för evigt antagligen.

– DU ÄR NU SATT I KARANTÄN!

Hade hans pappa vrålat så nackhåren virvlat runt halsen till en strypsnara. Eller kanske inte riktigt, men känslan var likadan, tänkte Fabian. För han hade inte lyckats få ur sig ett ljud då hans pappa stängde av datorn. Mitt i spelet dessutom. Inte särskilt schysst. Fattade inte pappa att han kunde förstöra spelet eller kanske till och med datorn.

– Typiskt farsor och deras humör.

Karantän ... Vad tusan var det? Ett straff var det i alla fall.

Ett evighetstraff i tråkighet säkert. Du ska nu ha all tråkighet som finns i hela världen. Välkommen till tråkighetens rike, Fabian. Där är din tron att sitta på. Din egna lilla karantäntron. Du är nu kungen av tråkighet. Grattis till början av det tråkigaste sommarlovet av alla. I all evighet.

Fabian lyfte tennisbollen han hade i handen och kastade den mot dörren i sitt rum. Bollen studsade förståsnett och välte en blomkruka i fönstret så att den med ett brak landade på golvet. Det tog mindre än en hundra sekund, så dök ett ilsket flintskalligt huvud upp i dörröppningen.

– MEN VAD GÖR DU NU?

Med en stor suck lade sig Fabian ner på sängen medan hans pappa fick ytterligare ett vulkanutbrott där han irriterat berättade för Fabian var man skulle spela boll någonstans, och det var tydligen UTE. INTE INNE!

– Oj! Tack pappa för att du förklarade det så fint för mig. Nu vet jag!

I samma sekund han svarade sin pappa på det sättet visste han att han inte gjorde saken bättre. Men skit samma, tänkte han. Han slutade lyssna på skället någonstans mellan orden "respektlöst", "inte rädd om våra saker", "kompisförbud" och "datorförbud".

Fabian låg på sängen och såg på sin pappa. Munnen fladdrade och blicken var allvarlig. Pekfingret pekade uppåt och vajade fram och tillbaka. Röd i ansiktet var han också. Småskäggig, för han var ju ledig. Glasögo-

nen hade halkat fram på näsan så att han såg ännu mer bestämd ut. Han var helt klart arg.

Fabian visste att det snart skulle gå över, men kände ändå att allting var orättvist. Visst kunde han säga förlåt och allt det där som han visste att hans pappa ville höra, men just nu hade han noll lust med det. Jag låter honom vara arg ett tag till, tänkte han. Rätt åt honom.

Fabian önskade verkligen att Nicklas varit hemma så att han haft någon att vara med. Men han skulle åka på två veckors semester med familjen. Bilsemester till Stockholm och Danmark.

Eller som Nicklas uttryckt det: "två veckors tortyrkammare på hjul". Nicklas två yngre syskon var inte de lugnaste precis. Tvillingarna från helvetet, brukade han

kalla dem. ”Jag kommer att få sitta som en fredsmur mellan två krigsungar”, hade han sagt innan de skulle åka. ”I över 400 mil tur och retur. På en bredd av cirka 128 centimeter. Baksätets bredd om du undrar.” Nicklas var mycket för detaljer. Han var nördigt smart och grymt bra på att lista ut saker. Sådant som Fabian ibland kunde irritera sig på, men som han nu verkligen hade välkomnat. Tänk att man kunde sakna en kompis så mycket.

Fabian lyfte blicken igen och såg till sin förvåning att hans pappa fortfarande stod framför honom. Han tjtade visst på fortfarande.

– ... och då hoppas jag att du förstår hur jag tänker kring det här.

Fabian hade ingen aning om vad hans pappa just hade sagt, men log emot honom.

– Absolut! Jag förstår pappa.

– Bra Fabian. Då anser jag att saken är utredd.

– Så då är datorförbudet borta, chansade Fabian.

– Men Fabian, suckade hans pappa. Inte en chans grabben.

– Äsch! Jag tänkte bara det kunde vara värt att prova, svarade Fabian och log.

Fabians pappa log tillbaka och rufsade om sin sons hår med handen.

– Du är en skön flur du Fabian. Jag fixar lite middag till oss om en stund. Försök nu att inte riva ner något. Du vet var dammsugaren står. Du får suga upp jorden så tar jag hand om skärvorna från blomkrukan.

– Ja, ja ... Jag ska bara lägga en frispark med fotbollen i vardagsrummet först.

Fabians pappa tittade på Fabian med en misslyckad sträng blick och kunde inte låta bli att skratta till.

– Nu fixar vi det här, Fabian. Sedan gör vi en deal om datorförbudet du och jag. Kanske hela sommaren var att ta i lite.

Det var lite så han fungerade Fabians pappa. Han blev lätt irriterad och drog iväg med ett gäng straff på några sekunder. Men när han lugnat ner sig så brukade han ändra sig. Fabian gillade sin pappa såklart, men tyckte att han var lite väl hetsig ibland. Speciellt när han körde bil. Enligt hans pappa fanns det i stort sett ingen i hela världen som borde fått körkort.

Förutom han själv, förstås.

ZON Z

Fabian hade galet svårt att somna. Han tittade på klockan. 23:53 ... snart midnatt, och det var omöjligt att somna. Värmen gjorde det ännu svårare. Någon typ av värerekord hade han visst hört de vuxna surra om. Typ varmaste junimånaden på femtio år.

Han satte sig upp i sängen och lät benen dingla ner från kanten. Datorn stod i hörnet vid skrivbordet. Han smög upp och gläntade på sovrumsdörren och lyssnade. Det hördes ingenting. Ingen tv som var på. Några små lampor som lyste. De har nog somnat allihopa, tänkte han. Försiktigt stängde han dörren till sitt rum.

Han lyssnade igen.

Ingenting hördes.

Han indiansmög till datorn och slog på den. Datorfläkten surrade till och skärmen lyste upp rummet. Han lade snabbt en filt runt skärmen och sig själv så det inte skulle lysa för mycket. Det blev inte direkt svalare av det. Men just nu brydde han sig inte ett dugg om värmen. Han var så sugen på att ta sig in i Zon Z igen och ta upp jakten på de olika zombieklanerna.

"Fear the Fabman" aka Fabian Larsson tog upp sitt armborst och gav sig ut i mörkret på jakt efter de levande döda. Som det såg ut hade det inte hänt något då hans pappa så brutalt stängt ner datorn mitt i spelet. Han hade inte förlorat någon utrustning, och hans level var fortfarande på imponerande 94 av möjliga 100.

Vart skulle han nu igen?

Fabian lät sin avatar stå stilla en stund en bit ifrån en stor korsning. Miljön var mörk, och det mesta var trasigt och rostigt. Det regnade lätt på hans avatars axlar, och vindens ljud gjorde det hela än mer spöklikt.

Han påminde sig om vad som hänt när han spelat sist. Han hade precis klivit in i Zon Z och blivit totalt överraskad av hur snabba zombierna var där inne. Han hade fått backa ut och tappat en massa hälsa och varit nära att dö. Det var därför han "råkat" klämma ur sig några svordomar som radarörat pappa snabbt pejlat in. Kanske var det säkrast att inte ta sig in i Zon Z igen. Troligtvis hade han inte styrkan nog i sin avatar för att klara av det.

Han gick till höger i korsningen. Förbi den nerbrunna bensinmacken och in på baksidan av den förfallna skolan. Där fanns källardörren han gått in genom tidigare. Alla zombier som vaktat den var borta nu. Han smög längs väggarna och tog sig in genom dörren igen. Det var alldeles svart här nere. Han plockade snabbt upp mörker-glasögonen ur ryggsäcken med all utrustning han hittat och bytt till sig under spelets gång.

Nu såg han nästan helt perfekt. Han hade de bästa glasögonen i spelet. Det fanns endast några få av dem. Unika. Försiktigt smög han sig fram längs korridorerna i källaren. Trots att källaren delade upp sig i flera gånger visste han hela tiden åt vilket håll han skulle gå. Hans glasögon visade ett speciellt märke som han följde. Det var så han hittat dörren förra gången. Dörren som ledde till spelets mest omtalade område. Dit alla som spelade ville komma, men som få hittade.

Där var den.

En dörr med ett stort blått Z målat på dörren. En ståldörr. Han önskade att Nicklas varit med nu. Tillsammans hade de säkert klarat det. Fabian plockade upp sin mobil, tog ett snabbt kort på skärmen och snapchattade till Nicklas. Texten till bilden var: "Nu kör jag, Nicklas."

Fabian klev in genom dörren. Plötslig smäll det till i datorn, och en blå-röd blixtnad strålade ut från tangentbordet och tryckte iväg Fabians händer, bort från tangentbordet och musen. Det brann till i händerna. Han ryckte till så att stolen välte.

Sedan blev allt svart.

Fabian låg på golvet med händer som sved. Han hade en filt över ansiktet och benen var intrasslade i hans välta stol.

I mörkret.

Dörren öppnades. Någon lyste på honom. Han kikade fram ur filten. Där var hans mamma och pappa. De såg verkligen inte glada ut.

– Men för hel ..., hörde han sin pappa utbrista.

– Anders Ingemar Larsson! sa Fabians mamma till hans pappa. Språket!

– Ja, ja ... Men vad in i ... håller du på med Fabian?

Fabian hade satt sig vid köksbordet. Händerna var nersänkta i två skålar med kallt vatten. Hans mamma hade plockat fram halva sjukförrådet med grejer. Bandage, sju olika sorters plåster och salvor. Det fanns salvor för alla möjliga sorters åkommor, och allt låg nu framför Fabian.

Det gjorde inte speciellt ont. Men i det läget Fabian befann sig i trodde han att lite fejkad smärta skulle hjälpa honom lite.

– Jösses vad du är korkad, hörde han sin artonåriga storebror Jens säga som just kom in i köket.

– Sluta Jens! sa hans mamma.

Jens plockade fram smör och bröd. Och lite olika rester att äta från kylen samtidigt som han flinade brett och gjorde ett tecken till Fabian som tydligt visade hur han tyckte att hans lillebrors hjärna fungerade.

– Asså! Han är ju en värre naturkatastrof än stormen Gudrun. Köp en tvångströja till lillgrabben så kanske vi har lite hela saker kvar i det här huset, sa han med en överlägsen ton och gick iväg med sitt byte från kylen. In i hans tonårsgrotta.

Stearinljusen brann på köksbordet och Fabian fastnade med blicken i lågorna. Det var mörkt i alla grannfönstren. Tydligt var det strömavbrott i hela området. Vad hade hänt? Han hade inte gjort något fel. Datorn bara sprängdes av sig själv, eller vad det nu var som hände. Hans handflator var rosa, lite åt det lila hållet. Men de gjorde inte ont längre. Det var bara vattnet som kylde och gjorde att han frös. Men Fabian höll kvar händerna ändå. Han gnällde lite och rörde händerna som om det sved och gjorde ont.

– Vi kanske ändå måste åka till akuten, Anders, sa hans mamma.

– Kanske det ... Men jag undrar fortfarande vad ...

– Det kan vänta, Anders, avbröt Fabians mamma honom.

– Hmm ... Javisst kan det vänta, Sara. Det får väl lov att göra det.

Fabians pappa tittade på sin son. Riktigt studerade honom. Fabian såg att han inte tänkte ge sig. Men någon lust att åka till akuten hade han verkligen inte.

Fabian funderade snabbt på vad som var det bästa alternativet. Fortsätta fejka smärta och få åka till akuten eller ”snacka” med pappa om vad som hänt.

Akuten min vän, här kommer jag! tänkte Fabian.

– Mamma ... Det svider som sjutton.

– Då så! Det avgör saken. In i bilen allihop! Hela familjen, stressade Fabians mamma på.

– Glöm att jag tänker följa med, hördes Jens röst från ett mörkt hörn i huset.

– Alla utom du, menar jag.

– Jaha, så nu räknas man inte in i familjen heller.

– Snälla Jens ... inte nu, svarade Sara med trött röst.

– Ingen humor i det här huset längre. Ingen humor alls.

– Nu åker vi, Sara ... låt oss bara åka nu, sa Anders.

Fabians pappa tog hans mamma under armen och började leda henne mot ytterdörren. Han lyste med mobilens lampa på köksbänken och plockade upp bilnycklarna som låg på bänken.

– Är du snäll och håller koll på ljusen Jens, eller ska vi släcka?

– Varde ljus och låt dem brinna, svarade Jens från mörkret.

Fabians pappa stirrade med förvirrad min mot sin hustru samtidigt som Fabian kom gående mot dem med

händerna fortfarande kvar i skålarna med vatten som han tryckte mot kroppen. Vattnet rann över Fabians tröja och ner över byxorna och vidare ner på köksgolvet.

– Det är skitsvårt att gå så här mamma! ojade han sig.

Fortfarande med sin hustru i armen och med en gapande mun som strax skulle övergå i en uppgiven suck stod Anders Ingemar Larsson och funderade över hur hans så rara fina söner kunnat bli så här.

Vad var det som hade gått så fel?

AKUT ANSGAR

– Nej ... det kan omöjligt vara så. Jo visst ... men han spelade ju bara ett datorspel.

Fabians pappa satt i väntrummet och rörde sig irriterat i stolen med mobilen tryckt mot örat.

– Jo ... exakt ... klockan tolv på natten ... Vadå? Nej vi sov ... och ... Klart jag vet vad han sysslar med. Tror du inte jag har KOLL på mina pojkar?

Anders reste sig upp och började vandra runt i väntrummet. Han gick fram till kaffeautomaten och tryckte på alla knapparna samtidigt som han fortsatte sitt samtal.

– Men du måste förstå ... Men du ... OKEJ, LYSSNA NU LITE! Fabian sitter just nu inne hos doktorn. Hans händer har i stort sett brunnit upp och du ringer och anklagar honom för att ha orsakat strömavbrott i hela området. MED FLIT.

Dörren till läkarens rum öppnades och Fabians mammas ansikte tittade ut. Hon stirrade på Fabians pappa och satte pekfingret mot sin inte alls så glada mun. En gest som inte kunde missförstås. Anders höll upp telefonen